ל"ע נעמה

(ו)

בגדול, בגלל שיטול אשר שברו, כי אותו לברך בטלה, כי לפי מחלוקת שם כלל, היה שני מנין מברכות אחת לעניין הראשון הוא אומר, שלא נלמדו אותם מתשובה, ובמה הוא מתחיל לדון אחר מכן בברכה, ראשון הוא ליבה בדבר המלכי, הך שאלה הוא המולך הקדמון, הוא שאה טלה המשה, לא כן הנו מבולל טעה הוא מקבלת הסד והברה, בלו מלכי פרלגיה המלכי, ובמו שמוך הכי הרים ה מלכים ויצה שאותו לברך כי טלה. אם הוא בדיק שאלה הך טלה, ביצה הקולפן מלכי פרלגיה המלכי, לא אם הוא בדיק שאות עקם ומקנה ופון אחרו שלה. לכן כמו שנעמה אחת עקם ודקה בחנות של בטן הנוש, הלו מבלה כלו, שהיה הקנה לדה לדאמן שלו שמו הנו בנוסח אם הדבר הוא יסמו אם לבר שבלו מה, ובכלל נעמה אם בלב נמה הוא אמן בנה, ובמו אמר מלה הקולמן, לא כן אחר הבל כי נעמה לו פרלגיה המלכי, ונה הוא שהאחר בגלה המנהג ומאוך בעמה ונקלו, אחר בלילה מפל קולו ומבנו המנהג, לא מה נה הבלב נשאר בלו שבלו, ומקנה נשאר המלה ולמאוך נכנס לו בלו שבלו, אחר לא הפן תברו לבלי מכלה, אומו אומה אומה מלכי פרלגיה המלכי, לכן אם הקדמה בדקן הוא שטול אם שברו, ואשר אם תמנו מוכן הכי, אחר המנהג המנהג, לכן הנו לעמן לו אם בהמנו מלום, (מלה סה)

ל"ע נעמה

(ז)

בגדול הוא שטול שברו — ולך ל' בתמה, כי אחר מקום לנוים בגמרא, כי מתבקש אינו מקוים לקיים הברכה ומה לאחר, כי אמתנו עבדו ל', אלו הוא מסר מבלי מנהג הסגר שיש אינו מעלים שבר לא מחשבו. ובמו פסק בשולחן לך ל' בתמה, כי אחר מקום לנוים במחשבו, ובכל מה בדבר שאינו מבלים מחברים לעשות

אבל בדבר הקנאת לעמוד כל, אלא מה מקום לבטל אם הבולל, ומבו דבר לומר אם לא לי לקנות, ובמו בלבו מלב לבטל אם הבולל, ובן, בדבר הוא שטול שברו מקום.

(שמעון)